

Beszéd a Haza Napja rendezvény az Elüldözöttek Szövetsége szervezésében

Berlin

Sehr geehrte Frau Präsidentin Steinbach

Sehr geehrte Damen und Herren,

Erlauben Sie mir, als Präsident der Ungarischen Nationalversammlung Sie auch in Namen meiner Abgeordnetenkollegen recht herzlich willkommen zu heißen. Mein besonderer Gruß gilt all denen und deren Nachkommen, die einst Ungarn als ihre Heimat betrachteten.

Mindenekelőtt engedjék meg, hogy a magyar Országgyűlés elnökeként képviselőtársaim nevében is tisztelettel köszöntsem Önöket a mai megemlékezésen. Honfitársi szeretettel külön köszöntöm azokat, illetve azok leszármazóit, akik valaha Magyarországot tekintették hazájuknak.

Gestatten Sie mir, dass ich mein Grußwort nun in meiner Muttersprache, ungarisch fortführe. Engedjék meg, kérem, hogy köszöntőmet anyanyelvemen, magyarul folytassam.

A XX. században a Hazától való megfosztásnak két módja volt: az egyik, hogy az embereket elűzték szülőföldjükről az idegenségbe. A másik, hogy az embereket idegenekként kezelték szülőföldjükön. Az első esetben az embereket arra kényszerítették, hogy átlépjék az államhatárokat. A második esetben pedig arra kényszerítették őket, hogy elviseljék, ha az államhatárok átlépnek rajtuk.

„Az emberek hazáját Isten jelölte ki. (...) Elvesztettük a hazánkat” – mondták a szülőföldjükről a második világháború végén elüldözött németek 1950-ben a stuttgarti chartájukban.

„Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne” – 1934-ben ezekkel a szavakkal fogalmazta meg az első világháború vége után szülőföldjükön idegeneknek bélyegzett erdélyi magyarok vágyát az író Tamási Áron. Mindkét idézet a hontalanságból mélyéből fakad.

A második világháború végén több, mint tíz millió németet üldöztek el szülőföldjükről; a mai Németországban élő minden negyedik német ember elűzött vagy elűzöttek leszármazottja. Az első világháború végén minden tíz magyar emberből három, azaz több mint három millió magyar vált idegenné saját szülőföldjén, s azóta is küzd a magyar közösség tagjaként való megmaradásáért.

Nekünk, mai magyaroknak és mai németeknek tehát alapos okunk van az emlékezésre, mely egyben felelősségünk is.

Sokan gondolják úgy, hogy az Elüldözöttek Szövetsége által szervezett Haza Napja rendezvény már csak a megváltozhatatlan múltról szól. Ez a rendezvény azonban a még megválasztható jövőről is szól. Mert olyan jövőt szeretnénk választani magunknak és gyerekeinknek, amelyben sem a németek, sem a magyarok és egyetlen más európai nép sem veszítheti el többé a hazáját, a szülőföldjét, a jogát, hogy önnön sorsa felett rendelkezzen. Olyan Európát szeretnénk, ahol a jövőben sem jogilag, sem lelkileg többé senki nem válhat hontalanná.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A bűn nem akkor teljesedik ki, amikor azt elkövetik, hanem akkor, amikor az emberek beletörődnek a bűnbe és elfogadják azt.

A második világháború végén az ártatlan német emberek kollektív bűnösséggel való sújtása és szülőföldjükről való elüldözése bűn volt. Ugyanúgy bűn, mint amelyet bűnös német emberek korábban követtek el ártatlanokkal szemben a második világháború során.

Nem lehetnek mások által megbélyegzett bűnös nemzetek, csak bűnöket elkövető emberek vannak. A kollektív bűnösség elve elfogadhatatlan, erkölcsi és jogi képtelenség.

Ezt mindig ki kell mondanunk, Hölgyeim és Uraim, ellenkező esetben az ártatlanok ellen elkövetett bűnök beteljesednek, és meg is ismétlődnek, ahogyan megtapasztalhattuk azt nemcsak 1945, de 1990 után is Európában.

Az emlékezés fontosságára hívtuk fel a minap egy közös nyilatkozatban a közvélemény figyelmét a totalitárius rendszerek áldozatainak európai emléknapja alkalmából a Bundestag elnökével, Prof. Dr. Norbert Lammert kollégámmal.

A szakértők az emberi jogokat generációkba sorolják. Úgy tartják, az emberi jogok első generációja a francia forradalom jelszavából az elsőt, azaz a szabadságot védi, az emberi jogok második generációja az egyenlőséget védi, a jogok harmadik generációja pedig a testvériséget, a szolidaritást szolgálja.

A Haza napján tegyük fel a kérdést: mit ér valójában a szabadság, az egyenlőség és a szolidaritás, amennyiben hazátlan vagy?

A kérdésre Schopenhauer parafrázisával válaszolhatunk: a Haza nem minden, de a Haza nélkül minden semmi.

Ismerve a nagyvilág és Európa mélyülő válságait, a politikai realizmus jegyében és az ártatlan emberek védelmében hasznos lenne kibővíteni az emberi jogok egyetemes rendszerét a szülőföldre való joggal, mint abszolút és korlátozhatatlan emberi joggal, amely jogerőt adna annak az erkölcsi parancsnak, mely szerint akarata ellenére senkit nem lehet eltávolítani szülőföldjéről, illetve akarata ellenére senkit nem lehet megakadályozni abban, hogy szülőföldjére visszatérjen.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A néhány éve a tengerentúlon kirobbant pénzügyi-gazdasági válság a mi kontinensünket rázta meg legjobban, felszínre hozva az általunk képviselt civilizáció politikai, kulturális és erkölcsi téren megnyilvánuló elbizonytalanodását is. Nehéz évek állnak Európa mögött, és az előttünk álló esztendőök sem lesznek könnyebbek.

Egyre bizonytalanabbá váló világunkban azonban van bizonyosság is. Az európai közös pénz, az európai közös gazdaság és közös politika mellett még jó lesz vigyáznunk valamire: Európa közös keresztény kultúrájára és az ebből következő erkölcsre. Ha ez megbukik, az európaiak békéje és jóléte magától értetődően és végleg odaveszhet.

Egy magyar mondás szerint, ahhoz hogy rend legyen, először mindenkinek a saját portáján kell söprögetnie. Mi is ezt tettük az elmúlt négy esztendőben.

Újjáépítettük és megerősítettük a magyar államot azért, hogy ne a mások pénzéből és munkájából éljünk, hanem a sajátunkból. Megerősítettük a magyarok nemzeti összetartozását, mert hiszünk abban, hogy nemzeti öntudat nélkül nincs európai öntudat. Mindeközben minden nemzetközi kötelezettségünket teljesítettük, és szükség esetén megvédtük igazunkat, de mindig ugyanolyan tiszteletet adtunk partnereinknek, mint amilyent elvártunk tőlünk a magunk számára.

Erkölcsi ügyekben régóta esedékes tennivalókat is elvégeztünk: például az új Alaptörvényünkben is rögzítettük a velünk együtt élő nemzeti közösségek – így a magyarországi németek – államalkotó szerepét.

Miközben 386-ról 199 főre csökkentettük az Országgyűlés létszámát, lehetőséget teremtettünk a magyarországi nemzetiségeknek, hogy parlamenti mandátumhoz jussanak, illetve – amennyiben ez létszámuk miatt nem volt lehetséges – nemzetiségi szószóló révén képviseljék közösségeiket a parlamentben. Így hát a ma velünk együtt itt lévő Ritter Imre úrra, mint a magyarországi németek

országgyűlési szószólójára is nagy munka vár a következő esztendőkből.

Együtt emlékeztünk a budakeszi német közösség letelepedésének 300. évfordulóján, és 2012-ben megteremtettük a magyarországi németek elhurcolásának és elűzetésének emléknapját, amelyre minden esztendő január 19. napján a kiemelt fontosságú állami rendezvények sorában emlékezünk meg. A magyarországi németek üldöztetése tananyagként is szerepel az iskolai oktatásban.

Magyarország az egyetlen európai ország, amely országgyűlési határozattal ítélte el a németek elűldözését szülőföldjükről.

2014-ben a magyarországi választópolgárok kétharmados parlamenti felhatalmazást adtak arra, hogy újabb négy esztendőre folytassuk a 2010-ben elkezdett munkát, Magyarország ezáltal politikai értelemben Európa egyik legstabilabb országa lett.

Tisztelt Barátaim!

Megtisztelő a bizalmuk, amely lehetővé tette, hogy a Haza napján ma együtt lehetünk.

Köszönöm Erika Steinbach Asszonynak, hogy a Szövetség elnökeként tizenhat esztendeje küzd az elűldözött németek igazságáért. Sokan tanulhatták meg tőle az elmúlt évtizedekben, hogy a saját népünk jogának és méltóságának védelme nem kizárja, hanem inkább természetes módon magába foglalja más népek méltóságának a védelmét és tiszteletét.

Kívánom az elnöki tisztség várományosának, dr. Bernd Fabritius úrnak, hogy eredményesen folytassa ezt a nemes küzdelmet. Ich danke dem Bund der Vertriebenen, dass er seit nunmehr 57 Jahren die Erinnerung wachhält. Die Sache der Vertriebenen ist keine rein deutsche Angelegenheit, sie ist eine europäische Angelegenheit, mit europäischen Lehren.

Ihre wichtigste Lehre ist, das wahrer Frieden nicht allein das Fehlen des Dröhnens der Waffen ist. Wahrer Frieden ist der Frieden der Seelen, zu dem der Weg nur über Wahrheit, Schuldgeständnis, Vergebung und gegenseitige Versöhnung, sowie unbeschränkten Respekt der Würde des Einzelnen und der Gemeinschaft führt.

Gott möge uns auf diesem Weg führen!

Vielen Dank für Ihre Aufmerksamkeit!

Köszönöm az Elűldözöttek Szövetségének, hogy 57 esztendeje éltetik az emlékezetet. Az elűldözöttek ügye nem csak német ügy, hanem európai ügy, európai tanulságokkal. A legfontosabb tanulsága az, hogy az igazi béke nem azonos a fegyvercsörgés hiányával. Az igazi béke a lelkek békéje, amelyhez csak az igazságon, a bűnválláson, a megbocsátáson és kölcsönös kiengesztelődésen, valamint az egyéni és közösségi méltóság feltétlen tiszteletén keresztül juthatunk el.

Isten segítsen ebben mindannyiunkat!

Köszönöm a figyelmet.